

LATVIJAS REPUBLIKAS MINISTRU KABINETS

1995. gada 25. jūlijā
RīgāNoteikumi nr. 231
(prot. nr. 40 33. §)

Noteikumi par pagaidu kārtību, kādā pacients daļēji sedz medicīnisko pakalpojumu izmaksas

Izdoti saskaņā ar Ministru kabineta
1994. gada 30. augusta noteikumu nr. 177
"Ārstniecības noteikumi" 4. punktu

1. Lai bez būtiska kaitējuma pacientu veselībai nodrošinātu veselības aprūpi nepieciešamo finansējumu, noteikt, ka:

1.1. ar 1995. gada 1. augustu ārstniecības iestādes par pašvaldību līmeņa Veselības aprūpes bāzes programmas minimumam atbilstīgo medicīnisko pakalpojumu sniegšanu no pacienta var iekasēt līdz 25% no sniegtā medicīniskā pakalpojuma izmaksas (procentu lielumu nosaka attiecīgā pašvaldība), izņemot šo noteikumu 2. punktā minētās pacientu grupas;

1.2. aprēķinot medicīnisko pakalpojumu cenu, izmantojams Labklājības ministrijas apstiprinātais medicīnisko pakalpojumu cenrādis.

2. No šo noteikumu 1.1. apakšpunktā minētajiem maksājumiem atbrīvojami:

- 2.1. bērni vecumā līdz 18 gadiem;
- 2.2. grūtnieces, saņemot ar grūtniecības novērošanu un grūtniecības norisi saistīto ārstniecisko palīdzību;
- 2.3. jebkurš pacients, saņemot neatliekamo medicīnisko palīdzību.

3. Vietējām pašvaldībām ir tiesības paplašināt šo noteikumu 2. punktā minēto personu loku.

4. Pacienta iemaksas pagaidu kārtību līdz 1995. gada 1. augustam sagatavo un apstiprina Labklājības ministrija.

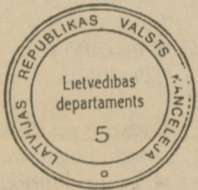
5. Ar šo noteikumu stāšanos spēkā atzīt par spēku zaudējušiem Ministru kabineta 1994. gada 14. aprīļa noteikumus nr. 73 "Par pacienta iemaksu" (Latvijas Vēstnesis, 1994, 47. nr.).

Ministru prezidents

M. Gailis

Labklājības ministrs,
Ministru prezidenta biedrs

A. Bērziņš

DAUDZI JO DAUDZI kinoteātra «Ezerzeme» apmeklētāji foajē skatīja lielizmēra krāsu fotogrāfiju izstādi, kuras autors un rīkotājs bija Igors Pličs. Profesionālais fotogrāfs ar speciālo izglītību pazīstams gan Preiļos, kur pašlaik dzīvo un darbojas, gan viņu vēl atceras ludzānieši, kur strādāja agrāk, un tāpat bija sarīkojis savu darbu izstādi. Preiļos šī arī nav pirmā, toties pirmā krāsainājos darbos. Tā galvenokārt vēltā Aglonas apkaimes dabas

krāšņumam, ezeriem un laukiem ar centrālo akcentu – balto Aglonas Dievmātes templi, uzfotografētu no helikoptera lidojuma. Netrūkst arī «piezemētu» attēlu, kuros dzīve bazilikā tēlota tuvplānā.

Attēlos: pieminētais politiski represētajiem pie Preiļu katoļu baznīcas un veikalu, viesnīcas un ofisu komplekss.

Igora Pliča foto

PAKALPOJUMU NODEVAS

Preiļu rajona padome pieņēma lēmumu par pakalpojumu nodevām rajona pašvaldības uzņēmumos, tie paredz:

par transporta pakalpojumiem juridiskām un fiziskām personām 0,04 latu par vienu kilometru vieglajām automašīnām vai 0,8 latu par stundu, 0,08 latu par vienu kilometru mikroautobusiem un 0,12 latu par kilometru autobusiem.

Kopēšana – 0,09 par A4 formāta, 0,11 – A3 formāta loksni, rajona bibliotēkā – 0,05 latu par loksni.

Izziņas – arhīva par darba stāžu 0,2 latu, darba algas apmēriem un cita rakstura – tikpat.

Sēžu zāles izmantošana – 2 latu par vienu stundu.

Licences izniegšana komercpārvaldījumu uzņēmējdarbībai – 50 latu uz pieciem, medicīniskās darbības veikšanai – 50 latu juridiskām un 25 latu fiziskām uz pieciem gadiem, citiem likumā paredzētajiem uzņēmējdarbības veidiem – 50 latu.

Arhitektūras un celtniecības dienesta sniegtajiem pakalpojumiem: būvatļauja – 0,2 procenti no objekta tāmēs vērtības, valsts komisijas norīkošana – 1 lats fiziskām, un 2 – juridiskām personām, dažādas izziņas – viens lats.

Nodeva par sporta zāles izmantošanu klubā «Cerība» – 5 latu par stundu, treniņu zāles – divi latu.

Speciālās literatūras izmantošana ārpus bibliotēkas darba laika – 0,15 latu par vienu eksemplāru.

Šīs nodevas iekasē pirms pakalpojuma un ieskaita speciālā budžeta kontos, izlieto saskaņā ar tā apstiprināto tāmi.

Skolēnu domraksti LAI KĻŪSTAM PAR LABĀKŌ KLASI VALSTĪ

Mēs esam 5.a klases skolēni, mūsu 26. telpa atrodas otrajā stāvā. Man brīni mati, esmu paliels, sēžu otrajā rindā no durvju puses, trešajā solā. Manas rakstura īpašības – draudzīgs, labestīgs, devīgs, drošsirdīgs un izpalīdzīgs.

Mūs skolā var ieraudzīt tikai klases pazinējs. Mūsu izskats, salīdzinot ar

citām piekātājām klasēm, ir foršs. Klases biedriem daudz labu rakstura īpašību, bet galvenās ir:

- a) draudzīgums,
- b) lepnums,
- c) drošsirdīgums.

Mācamies normāli. Daudziem ir sliktas atzīmes, dažiem – labas, mūsu labākā skolniece ir triecienniece. Daži skolēni nesekmīgi. Esam draudzīgi, katram ir sava draugs vai draudzene.

Saviem klases biedriem novēlu – lai nevienam neslimo un lai mēs kļūstam labākā klase valstī!

pa naktīm atstājām uz balkona, jo naktī medijs. Man iedeļa kucēnu Rokiju. Sākumā Čips uz viņu šņāca, tad pierada un sāka spēlēt. Viņu mīlākā rotala ir laušanās. Rokijs aizmirst, ka tas pa jokam, sāk kost, tad kaķis uzlec uz krēsla, kur Rokijs nevar aizsniegt, ar ķepu kaitina kucēnu. Rokijs tomēr pamanās iekopst astē. Viņi kļuva nešķīrami draugi un ēd no vienas bļodas.

Jānis Rancāns

MANS DZĪVNIECIŅŠ

Laukos kādai kaķenei piedzima trīs kaķēni. Man gribējās kaķi, paprasījām un iedeļa visus trīs. Viens bija pelēks – nosaucām par Čipu, otrs raibs – tam tika vārds Raibis, trešajam, melnajam, Melnis. Mamma ieteica Čipu ņemt līdz uz pilsētas dzīvokli, tos divus atstāt laukos.

Čips bija ļoti dusmīgs. Kad paaugās,

GRIEZUMA GAIDĀS ir dažs labs jaunievēlētais deputāts: sak, nu tagad jau rausim, rīt pļausim – vakarā krausim. Ak, kaut tā arī būtu! Labu vēlēdams zīmē P. Glezdāns

«KAD BRAUKĀSI PA MŪSU MALU, IEGRIEZIES!»

Aleksandrs vēlējās, lai būtu izgatavota pieminās medāla no māla. Tas man bija pirmais pasūtījums keramikā. Ar pēc fotogrāfijas izveidoto formu devos pie Antona Smulāna uz Kucevka kalnu (tolaik strādāju Ludzā rajona avīzē), kur abi ar slaveno velnu meistaru, jau pazīstamu Latvijā, pie kura ieradās laudis no plašās apkaimes. Viņš neaizbaidinājās ar nevalu, palīdzēja izpildīt pasūtījumu.

Laikam no tā brīža Aleksandrs Probokšs atskārta, ka viņam pašam ir dotības uz sīkplastiku. Un mālus izvēlējās no tām vietām, kur tos bija nēmis A. Smulāns, nopirka mazu elektrokrāsniņu apdedzināšanai.

Šis viņa talants, vai pareizāk varbūt valasprieks, devis tik daudz dažādu darbinu, kuriem katram «piesieties kāds velniņš», kā jau no A. Smulāna pieburts, kas tos padarījis drastiskus. Tur ir īpatnēji traktēti revolūcijas vadonis Volodja un kailu sieviešu figurīnas, amizanti svilpaunieki un praktiskas lietas, kā, piemēram, izkārtnē pie vārtiņiem, daudz cita. Autors tos mēģinājis arī iekrāsot. Bet visus redz tikai ciemiņi, kas ienāk viņa mājā – izstādēs kategoriski nepieņemas.

Tagad jau nesanāk kēpaties ar māliem, – stāsta saimnieks, izrādīt savus krājumus plauktos, «kapī pie sienas un uz galdiem». – Te tuvumā labu mālu nav, jābrauc tālu. Gadi vairs nav tie...

Strādājot rajona avīzē Kārsavā, kur mums bija lemts satikties pirmo reizi, A. Probokšs nereti centās savus rakstus izdot ar paša zīmētu virsrakstu vai ilustrāciju papildus tam, ka lieliski fotografēja. Tas tik ļoti atsvaidzināja tekstu saturu. Piemēram, kāds apraksts par purvu nosusināšanu vairākos turpinājumos atminā palicis līdz šim. Vēlāk, kad A. Probokšs strādāja Malnavas lauksaimniecības tehnikumā, aizrāvās arī ar kinoamatierismu, kas kļuva ļoti iecienīts, izveidoja daudzas dokumentālas, arī aktieru spēles filmiņas. Katru gadu piedalījās rajonā un zonā rīkotajās amatierfilmu skatēs, kopā ar saviem tehnikuma kolēģiem izpelnījās atzinību.

Par piedzīvojumiem «apsolītajā zemē», uz kuru bija tā rāvis, saklausījies melīgo propagandu, pats stāsta jau pieminētajā

grāmatā, kuras fragmentus publicē «Zemturis» un kuri ieinteresējuši daudzus lasītājus. Nemiera pilnais un, es teiktu, zināšanu un piedzīvojumu kārais Latgales puisis, vēlāk vīrs, ir daudz ko izjutis un pārdzīvojis «uz savas ādas», par savu brīvdomāšanu ne reizi vien dabūjis no dzīves un iekārtas pamatīgus belzienus.

Pirms mūsu salikšanās Kārsavas rajona avīzes redakcijā, Probokša Saša jau bija strādājis Baltinavas MTS avīzē – bijis arī par kāda no pirmajiem mazajiem kolhoziem priekšsēdētāju.

Dzīves pieredze viņam milzīga. Bijušajā Kārsavas rajonā nav rādāmas īpaši spēcīgas saimniecības, jo šie kolhozi pa lielākajai daļai tika izveidoti no ne sevišķi pārtikušām zemnieku saimniecībām, kuras bija sīkas, toties Dieva aplaimotas ar daudzām bērniem, kur kopā dzīvoja arī daudzi vecāku brāļi un māsas, kam nebija lemts tikt pie savām saimniecībām un savām ģimenēm. Tikai vēlāk starp tām parādījās pa kādai «bāka», kā jau tolaik lieluma mānijas apsēstie sociālisti tās sauca. A. Probokšs ar savu rosbību, nemierīgo dabu un principālītāti nevarēja būt «baltās zvirbulis» pelēko barā, – viņu atbrīvoja, bet iedzīvējis īpašības un prasme aizveda uz žurnālistiku.

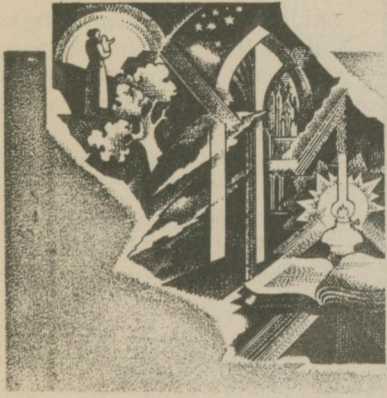
Kārsava ir zaļa pilsēta, tikai centrālajā daļā grupējās lieli nami ar daudziem dzīvokļiem, veikali, normales aizņēmuši individuālā koka mājiņas ar dārziņiem, žogiem – katra īpatnējā, atšķirīgā, bet tagad rudens visas ielērpis savās zeltainajās krāsās – katrs koks un krūmiņš ir sagatavojies atvadai ballei pirms došanās ziemas miegā. A. Probokša mīlne, kā jau viena no pirmākajām, kas apmetusies šajā vietā, paspejis ielieties koku palagos un kļūt neredzama no ielas puses. Bet keramiskais uzraksts pie vārtiņiem pamanās pirmais pastāstīt par to, ka, nogriezies no Sanktpēterburgas šosejas un iebraucis Kārsavā, esi klāt. Varbūt ka saimnieks tajā bridī rosies pagalmā vai kūtinā, darīdams kādu no saviem dienas lauku darbiem, bet varbūt, ka jau būs savā valstībā – starp paša izgatavotajiem niecīgiem, grāmatām, ar avīzi rokā vai pie rakstāmāšinas. Varbūt ka vēl turpina slīpēt topošo grāmatu, bet, varbūt, atlicis to pie malas, uzraksta kādu atmiņu vēstījumu par redzēto, pārdzīvoto tepat starp savas dzimtas puses laudim...

Antons Rancāns

LATGALE MOSTAS AR GRĀMATU ROKĀS

JŌNS CYBUĻSKIS

MYUŽA DĪNYS,
MYUŽA DŪMYS

Vienā laikā manās rokas nonakušas divas, Latgales Kultūras centra izdevniecības Rēzeknē klajā laistās grāmatas – Jōņa Cybuļska «Myuža dīnys, myuža dūmys» un arheoloģes Ilzes Lozes «Lubānas klāni aicina». Abas brīnišķīgas katra paša par sevi, abas stāsta par vietām, kuras pazīstamas no bērības un jaunības laikiem. Pirmā aizved pa takām, pa kurām gāju dažus gadus vēlāk par autoru, bet otra – tālās gadsimtu dziļēs, pie mūsu

tukstošiem gadu talo senču apmetnēm, un arheologi, kas strādājuši izrakumos apmetnēs un senkapu vietā klānos, ir laikabiedri. Dekteros, kur dzimis Jōns Cybuļskis, dzīvoja mans krusttēvs un tante, te bija daudzējie skolas biedri, ar kuriem trakajās kara un pēckara dienās mācījāmies Livzenieku, toreiz jau septiņgadīgajā skolā (Cybuļska kungs vēl raksta par četrklasīgu pamatskolu). Pazinu arī vienu no viņa skolotājiem –

Gudreiti, jo arī mans tālākais izglītības ceļš aizveda uz Rogovku, uz vidusskolas klasēm.

Pirms 45 gadiem, 1950. gada 2. un 3. septembrī Doņecas stepēs J. Cybuļskis, atceroties tauta dziesmas vārdus, ko tagad bieži dzird vietējā folkloras ansambļa izpildījumā, uzrakstīja dzejoli, līdzīgu šai dziesmai, bet ar saviem vārdiem:

*«Dziminis bērztalēs lelōkais
dailums,
Svaigōkais zaļums un krōšnōki zīdi!
Voi juti, kai smaržoj pumpurīs
bārzi,
Voi redzi, kai cērkuzs, zorā kōrts,
kvāloj?»
«Voi zini, kur daile?»*

Šo grāmatīņu ar prieku un baudu izlasījis arī jebkurš cits. Uzrakstīta vienkāršā sirsnīgā valodā, tā parāda jaunu lauku puikīņu, kurš pratis palīdzēt gan saimniecībā vecākiem, gan ēkli mācīties skolā un kāri tiecies pēc zinībām. Šajā apvidū netālu ir Kōrklinieki, kur dzīvoja A. Jūrds, vēl mazliet tālāk – Grīvdeneši, kur skolā strādāja dzejnieks un stāstnieks Madsolas Jōns (Jānis Ludboržs, tur es sāku savas skolas gaitas). Tapat netālu, uz pretējo pusi, ir Miglinieki un Zaļmuiža, kas saistīti ar P. Miglinika

vārdu. Šī zemīte dzejnieku un rakstnieku izauklēšanā nav palikusi skopāka arī mūsu dienās – Rogovkā dzimis P. Jurciņš, turpat līdzās Lozdās mākslinieks P. Gleizdāns, uz Sārņu pusi – mākslinieks un dzejnieks A. Kūkojs, Livzeniekos ir dzejnieces A. Rancānes tēva mājas...

J. Cybuļska grāmatīņa parāda savu laikmetu, aizkustinošs ir viņa stāstījums par kolportiera gaitām Viļakas pusē. Latgale jau tolaik, Latvijas pirmās neatkarības gados, modās ar grāmatu rokā. To viņa darīs arī tagad, tikai par mūsdienu norisēm šajā novadā plašāki darbi vēl jāuzraksta.

Lubāna klānu aicinājums ar Ilzes Lozes redzīgo aci, mūsu novadā iemīļējušos sirdi, lasītāju pārceļ uz Lubānas klāniem. No Dekteriem un Livzeniekiem, kas netālu no Ičas, lejāk pa upi, uz senajām latgaļu apmetnēm aiznes sešdesmitajos gados. Mēs redzam dabas jaukumu, melioratoru darbu, kuri centās savaldīt šo untumaino Latgales dārgumu, seno Mare Lubanum un tagadējo Latvijas lielāko ezeru, priecājamies par dabas notēlojumiem un milzīgo sajūsmu par senlietu atradumiem Zvejsalās, Ideņu kalnā, pie Zvidzes ezerina un Malmutas grīvā, citur. Lasot par šīm vietām, iedomājamies tēvu un vectēvu

stāstījumus par siena pļaušanu klānu pļavās un ziemas talkām, kad to saveida mājās (vecākie cilvēki arī paši to visu izbaudījuši). No J. Cybuļska kunga notēlotajām vietām šie klāni pavisam netālu.

Atvadoties no lasītāja, autore sirsnīgi pasaka: «Tuvi un tāli ceļi – gan tie atgriezīsies šeit, Malmutas grīvā, no jauna, un ar jauniem spēkiem varbūt izdosies grīvu uz laiku atbrīvot no ūdens un dienas gaismā celt upes dzelmē ilgi glabātos senatnes lieciniekus».

Un sagrībējās arī pašam pastaigāt pa tām vietām, kur stāvējušas ekspedīciju teltis, kur strādājuši cilvēki un redzēt, cik devīgu roku zinātājiem daba vērusi cilvēku dzīves lappuses. Mēs varam lepoties, ka pie Ičas atklāta senākā Latvijā zināmā cilvēku apmetne, ka Lubānas klānos tukstošiem gadu pirms mums kūšājus tik spriega un labskanīga dzīve.

Vēl atliek piebilst, ka abas grāmatīņas ilustrētas – J. Cybuļska atmiņām vāku zīmējis Jānis Svenčs, tajā ievietoti fotoattēli no autora albuma. Šis pats mākslinieks noformējis arī otrās grāmatīņas vāku, bet kopā ar arheologiem bijusi un viņu darba vietas ieskicējusi māksliniece Karmena Dāle.

Mežmalis

Onte Leičujōns

TIK PIE IČAS

Vasarīgā dienā siltā
Līdz Annasmuižai netikām
Un Blīseņos uz vecā tilta
Mēs Gaujas vietā Iču tikām.

Kas par to, ka klinšu kraujas
Te nav un nevar būt.
Vai tur, kur vītoliņi kļaujas
Nevar līgaviņu gūt?

Kad lakstīgalas alkšņos pogo,
Var klases biedri noskūpstīt.
Un pagaidīt, kad vīnas logos
Kāds gaismas stariņš iedzirkstīs.

Kas bijis – par to Iča klusē
Un ūdens čalo vienaldzīgi.
Ir īsa nakts un rīta pusē
Pa krastmalu ej nesteidzīgi.

Caur miglas vāliem liču pļavās
Kāds agrīns pļāvējs iras.
Tam izkaps turas stingrās skavās
Un priekšā zāle šķīras.

Tek Iča satikt Lubānu,
Tā pāri gadi aizlīgo.
Kur paliek? Varbūt tajos klānos,
Kur vēji sacensības riko?

Man draudzenīte nebij lemta,
Bet Iča tur nav vainīga.
Tāds misēklis gan stipri kremta,
Bet lai jau dzīvo laimīga!

Tam, kas dzimis Ičas krastos,
Aiziet projām nava ļauts,
Ja tik izdevība rastos,
Tā pie sevis allaž sauc.

Pie mežonīgās Rozītes,
Kas Ičas malā zied,
No Ostrāniem, ko grozīties,
Līdz Čudarāniem jāaiziet.

Tagad te jau plāvēji
Liču sienu nenovāc;
Par brkšņu audžu ļāvējiem
Tev skumīgs paliek prāts...

Mēs takas atkal iemīsim
Un mežrozītes ziedes.
Un varbūt, ka vārdu pārmisim
Ar ičmalieti, kas nenobiedēs.

Tik vecus tiltus netaujā,
Te sen vairs tādu nav –
Ir katram jāceļ sava krauja,
Un katram – tiliņš savs...

KO DARA MŪSU AUTORI

Vadu atvaļinājuma dienas un nedēļas Košragā, Talsu rajonā, savā personīgajā vasaras mājā pie Baltijas jūras starp Kolkū un Mazirbi. No turienes – šīs patiešām jaukās vietas – arī sūtu recenziju par J. Klīdzēja romānu dielīgi. Tas patiešām vērienīgs un interesants darbs, par kuru vērts rakstīt.

Varbūt recenzija mazliet par plašu, to nosaka darba plašums, problēmu sazarotība un cerība, ka aptuveni 5 lappuses mašīnrakstā var saspiest sīkajā drukā. Šeit, «pasauls malā», nav tuvumā rakstāmašīnas, Rīgā arī

dotu pārrakstīt, jo pats uz šī klabināmā daikta nerakstu.

Tas nu būtu šīs vasaras pēdējais raksts «Zemturim», jo tagad laiks un enerģija jāziedo Latgales kultūras vēstures paplašinātas programmas izveidei, kura apsolīta Latgales Pētniecības institūtam. Būtu jāuzraksta arī kārtējā nodaļa pašai Latgales kultūras vēsturei pamatos esmu ticis līdz 19. gadsimtam.

Bet «Zemturī» gaidīšu ar tikpat lielu interesi, kā līdz šim.

Vēlu neatlaidību un panākumus!
Pēteris Zeile

RUDENS LUDZAS IELĀS

Ontons Kūkojs

MĪLESTEIBA, LELAIS LĪPU KOLNS

Kod tauta grīb dzeivōt,
vysmoz divi jai napīcīšami:
tys pyrmais,
Kam lohō rūka zūbyna rūkturi tur,
Cērvī, koltu, paaudzem nūdeļdeitu
sprygula kōtu.
kreisō – pa mōkīnim lidoj,
sasapyyņ kaidas bērztolas šalkōs,
vejeigūs, smolkūs kai Latgolas lyni
meitīņas motūs
i aizmērst, ka meitīņai šai
ir ari kryutežs tik rūzeigs,
gūrnī tik sylty,
kai tikkū nu sveces

rysušas voska pīles,
i smaidis tik grēceigi jauks,
i mute, kas poša
Ugas nu cārmyuškās raun!

Kaisleibas...
Jōs tak vairōk kai vīsolis, –
izraun dvēsēli tovu,
paceļ augšōk par sešstōvu nomu
i īstota pēkšni
pavysam sveša balkona
puču kasteitē apbružōtā.

Na viņ sliķņņpriķša
teirōka palik,
kod sētnīks tū nūslauka reitā,
godōs, ka apvōrkšnim ari
jōnūtrauc zērneķļu teikly.
godōs, ka apvōrkšņūs ari
Kaidis izlējs sūmozgu spani.
Na vaicōjums – sūmozgōs, spani,
golvonais – pats licis
napateirs sevi!

Nu tod īsōksim, brōleiši, mōseņas,
īsōksim, muna ļūti senejō tauta,
izslaucēt sevi nu ikšīnes,
nu vītas, kur myužēibai jōdzymst!

izslaucēt, škeistētīs, cerētīs
I reizē byut bērnišķi teiram!
Nav jau svareiga nakts,
kod egles par ērgelem pōrtūp,
bet minute tei,
kod cylvāks cylvākā pasauli redz!

I sōkās jauns laiks.
Vacō sauleite syltu vaidzeņu
pagrīž,
i pidzymst kas bezgola skaists,
kū otkol boltā sileitē ilikt.

Dzejas 1991. – 1995. gadi, sponsors – Latgales demokrātiskā partija. Māksliniece Ilga Laganovska

SVEICAM! * SVEICAM! * SVEICAM!

VIENMĒR
VĒL
IERINDĀ

Ari mūsu ielā svētki – «Zemtura» redkolēģijas loceklim, ārzemju biroja vadītājam A. Spoģim jubileja.

Vienai rokai pietrūkst pirkstu, lai uzskaitītu visus sabiedriskos amatus, ko ieņēmis un ieņem tagadējais min-

sterietis, bet skolas gados un jaunībā vārkavietis Alberts Spoģis. Viņš ir atzīts žurnālists, prozaikis un dzejnieks – ārzemēs iznākušas četras

dzejoļu grāmatas, piektā vēl top – iziet tipogrāfijas procesu. Autors aktīvi darbojies «Latgaļu izdevniecībā» un A. Jūrdža fondā, joprojām ir mācību spēks Minsteres latviešu ģimnāzijā un rediģē žurnālu «Kara Invalids».

1959. gadā nēlaiķis V. Lōcis žurnālā «Dzeive» rakstīja: «... Spoģis izveidojies ne tikai par dzejnieku, bet savu vārdu teicis arī kā filozofs un literatūras kritiķis, viņa darbus esam lasījuši gandrīz visos latviešu trimdas izdevumos. Kā dzejniekam Spoģim ir sava balss uz lirisku un prāta dzeju... Kā literātam ir ass, atjautīgs, emocionāls un dzidrīgs stils. Spēcīgs un savdabīgs ir jaunā dzejnieka meditācijas par gara dzīves problēmām. Zinātniskas un saprātīgi veidotas ir arī Spoģa dzejoļi un mākslas kritikas vispār, viņa estētika ir viņa filozofiskā kaislība, un viņš studējis ne tikai estētikas problēmas, bet arī literatūras kritiku pie slaveniem vācu kritiķiem kā Benno fon Vīzes un citiem.»

Tolaik A. Spoģa kungs strādāja pie disertācijas un Minsteres latviešu ģimnāzijā pasniedza reliģijas mācību, pats papildinājis teoloģiju un slavistikā Minsteres universitātē. Viņa vārmās arī pēc uzbūves ir liela dažādība – no klasiskajiem sonetiņiem, tercām un asklepiadeiskajām strofām līdz modernistu ievirzes «baltajām» vārmām.

Nobeigumā V. Lōcis pasvīturo: «Ari sabiedriskajā dzīvē Spoģis ņem aktīvu dalību dažādās organizācijās un pasākumos. Viņš dziļi skumst par mūsu tautiešu lielas daļas pasivitāti un raušanos malā...»

Attiecībā uz teikto nekas nav mainījies arī mūsu dienās, tikai tad vēl gatavojās iznākt viņa pirmā dzejoļu

grāmata un arī dienas gaismu nebija ieraudzījuši neskaitāmi raksti un citi prozas darbi.

Alberts Spoģis dzimis 1924. gada 9. oktobrī Vārkavas pagastā, dzējot mēģināja jau pamatskolas laikā, bet vēlāk – karavīra gaitās un angļu gūstā Beļģijā. Mācībām izmantoja katru brīvu brīdi, bet skolu apmeklēt varēja tikai pēc nokļūšanas brīvē. Pabeidza Rūdolfa Blaumaņa ģimnāziju Oldenburgā, Baltijas universitātē Pinebergā studēja baltu valodas un salīdzināmās valodu zinātnes. Iespēstā veidā pirmie dzejoļi parādījās ģimnāzijas literārā pulciņa žurnālā. Pinebergā pievienojās «Dzintars» saimei, vairākkārt bija tās prezidijā, sakarā ar desmit gadu jubileju sarakstīja un izdeva «LKSA «Dzintars» 10 darba gadi», kur iespēdīgi parāda organizācijas vēsturi un lomu latviešu tautā.

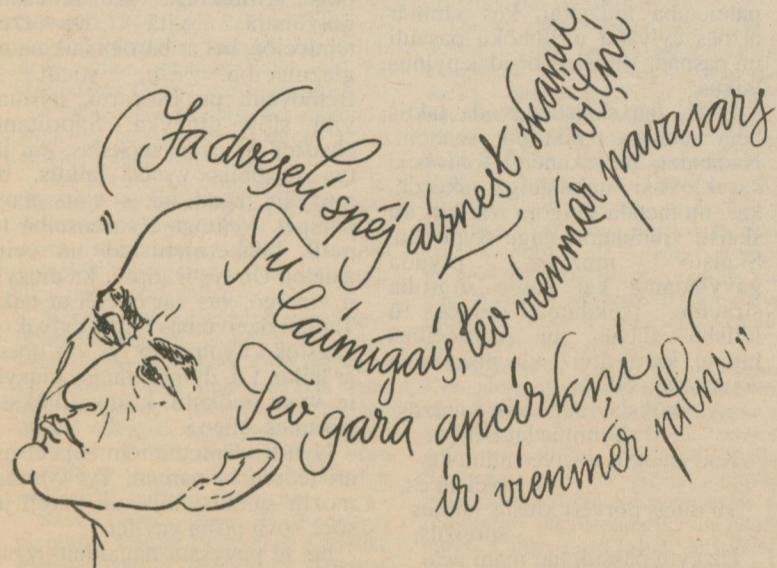
Diemžēl, pēc diviem semestriem šo augstāko mācību iestādi slēdza, jaunajam censonim vajadzēja mācīties Hamburgas, Bonnas, Madrides un Minsteres universitātēs, kur viņš

pamatīgi izstudēja germāņu valodas, filozofiju, žurnālistiku un literatūras problēmas. Savu doktora disertāciju filozofijā izstrādāja par Franča Betrano attiecībām ar angļu filozofiju.

Sveicam mūsu kolēģi viņa dzīves lielajā jubilejā!

«Zemturis»

Attēlos: dzejnieks A. Spoģis, krājumu «Dzagyuzes līnēni», «Pecunia», «Zylūs azaru šolkas», «Pirmās vijolītes» un topošā autors; A. Spoģis savā darba istabā 1959. gadā, šobrīd viņš vairs neklabina rakstāmmašīnu, bet strādā ar datoru; mūsu jubilara vārmu iedvestais draudzīgais šaržs, ko «izfantazējis» redkolēģijas loceklis P. Gleizdāns.

У субботу і нядзелю ад 30 верасня да 1 кастрычніка 1995 года мы будзем радыя вітаць Вас на вячаньні Жаны Маліноўскай і Валдзіс Лабінскіса, якое адбудзецца 30 верасня а 16 гадзіне ў царкве сьвятой Марыі ў Нішгале, што ў Даўгаўпілскім (Дзьвінскім) раёне.

Сьвяткаваньне будзе праходзіць у Даўгаўпілсе (Дзьвінску), у цэнтры адпачынку МЕЖЦЫЕМС, у суботу ад васьмнадцатай гадзіны і ўсю нядзелю.

Гэта Божая волечка і Марыі патолечка!
Чужы з чужой як сыйшліся —
У каханьні век жылі.
(Латыская народная песьня)

Чакаем Вашага паведамленьня пра ўдзел ва ўрачыстасяях у Ж. Маліноўскай і В. Лабінскіса на насыл (адрес): Лачы 20-11 Наўенская воласьць, Даўгаўпілскі раён, LV 5458, Латвія. Тэл. 00-371-54-75354.

Prēcāsīmies jūs satikt mūsu mūza derībās
Žanna Malinovska & Valdis Labinskis

Laulību slēgšana:
Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas baznīcā, Nišgalē, Daugavpils rajonā
sestdien, 30. sept. plkst. 16:00

Kāzu svētki:
Mežciema atpūtas centrā, Daugavpili sestdien sākot ar plkst. 18:00
un visu svētdienu

Dīven, touu lykumenu,
Moren, touu lāmumenu!
Sveš ar svešu sasatika,
Meilu myužu nūdzeivōja.

Vēlams pieteikties līdz 23. sept. pie Ž. Malinovskas un Valda Labinska, Lāci 20-11, Naujienes pagasts, Daugavpils rajons, LV 5458, Latvija, tel.: 00371-54-75354.

P. S. Lūdzu, nemiet līdzī pasēs un peldkostīmus

AR šo ielūgumu mūs bridināja un lūdza ierasties viņa dzīves lielajā un svarīgajā brīdī – iestūrēšanās laulības ostā –

radiostacijas «Brīvā Eiropa» raidījuma «Latgolas Bolss» ilggadējais darbinieks Valdis Labinskis. Visi mēs, «Zemtura»

redkolēģijas locekļi, nevarējām ierasties, tāpēc tagad viņam un dzīvesbiedrei Žannai trīsreiz saucam: «Rūgts! Rūgts! Rūgts!».

vēlam uz visu mūžu saglabāt saderību, uzticību un mīlestību, kā arī apgādāt bērnu kuplu saimi!
«Zemturis»

Šis, tikko aizvadītās Latvijas Republikas 6. Saeimas vēlēšanas, bija pirmās kaujas kristības jaunajai, vēl gluži «zaļajai» Latgales Demokrātiskajai partijai, kura startēja koalīcijā ar Latvijas Zemnieku savienību un Latvijas Kristīgo demokrātu savienību. Kā gāja – to nu zinām, bet tas tomēr nav svarīgākais. Galvenais, ka tai bija drosme izvirzīt savus kandidātus. Tas savukārt «ceļ akcijas», partija iegūst aizvien vairāk biedru, piekriēju un atbalstītāju mūsu novadā. Vēlēdami turēties tuvāk Latgales cilvēkiem un viņu vajadzībām, zemturieši pilnvaroja redkolēģijas locekli, mākslas maģistru Pēteri Gleizdānu to viņiem pateikt «caur puķēm», ko viņš arī apzinīgi ir izdarījis savā manierē.

**PIRMĀS
KAUJAS
KRISTĪBAS**

Mazākais šaržs pa labi: «Kovārņi: – tik bieži cilvēki piemirst pašu teikto – augstu kāpsi – zemu kritīsi!»
Albertam Sarkanim, Jāzepam Dobkevičam un Valdim Lauskim vēltītajā draudzīgajā šaržā (apakšā) notēlotais kovārņisms: – Uz kuriem tie kungi stūrēs – pa labi vai pa kreisi, vai taisni uz Eiropas Savienību? Ir ko zīlēt, jo demokrātija Latgalē, tāpat kā visā Latvijā, vēl bērnu ratiņos.

